

ליל שבת קודש פרשת מטות - מסעי ה'תש"ם

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קל"ב, המדבר מפירסום הצדיק האמת, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, יש צדיק שהוא מפרסם גדול במדינה אחת, ובמדינה הסמוכה אינו יושב כלל, יושב במדינה אחרת הוא מפרסם, הוא ענין הכתוב בזוהר (מצא ר"פ): מעין דנפק מאתר חד, ואזלי מתחות לארעא, עד שנבע ויוצא ברחוק במקום אחר, ואף במקום שהולך תחות ארעא, הוא משקה שרשי אילנא, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה זהו בוודאי דבר הפלא ופלא מאד, איך שבמקום אחד יכול הצדיק להיות מפורסם בצדקתו, וכולם מכבדים ומייקרים אותו מאד, אבל במקום שני, אפילו סמוך לשם ממש, אינו מפורסם כלל, ואדרבה כולם מדברים עליו כל דבר אסור, ואינו חשוב אצלם כלל, והוא מחוקי הבחירה והנסיון, שאין הצדיק מתגלה בכל תקפו בכל העולם כולו, כי אם היה מתגלה, היה מתבטל הבחירה לגמרי, ולא היה לבני אדם שום בחירה ונסיון כלל, ולכן בהכרח שיהיה על הצדיק כיוויים והסתרות, ובני אדם ידברו עליו כל דבר אסור, ואז יש בחירה לכל אחד אם להתקרב אליו או לא, וצריכין להתחזק באמונה יתירה, לא ליתן עצמו לטעות מפני הדיבורים רעים שמדברים על הצדיק, רק למסור נפשו להתקרב אליו באמת, ולזכור שזהו רק נסיון להרחיק אותו מן הצדיק ומשורש חיותו, ואז כשאדם חזק מאד באמונה, בוודאי ירחמו עליו מן השמים ויזכה להתקרב אל הצדיק באמת.

ומגלה לנו רביז"ל, שגם במקומות שהצדיק לא מפורסם, ואינו חשוב שם כלל, גם שם הוא משקה שרשי האילנות, ומשפיע שפע רוחני ושפע גשמי, אבל הכל באיתכסיא, ואין מכירים את זה כלל, כי כל ההשפעות שבעולם באים בזכות הצדיק, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (הגיגה י"ב): כל העולם עומד על עמוד אחד וצדיק שמו, שנאמר (משלי י') וצדיק יסוד עולם, אבל לא כל אחד זוכה להכיר את זה, וכמו שרואים בחוש שהנה האדם מקבל התעוררות גדול מן הצדיק, ורואה אצלו אותות ומופתים ממש, והנה כבר נתקדר מהתעוררותו, ונופל בחלישות הדעת, ולא רק שאינו מכיר לו טובה, אלא גם מדבר עליו כל דבר אסור רחמנא ליצלן, ולכן זה צריך להיות עיקר עבודת האדם

בכל מה שעובר עליו במשך ימי חייו, שתמיד יכיר טובה אל הצדיק שמוסר נפשו להשפיע לו השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, ואפילו שנופל בדעתו קושיות וספיקות עליו, לא יחלש דעתו כלל, רק יידע נאמנה שכן מוכרח להיות, שלא יבין את דרכי הצדיק והנהגותיו בקודש, כי כמו שקשה קושיות על השם יתברך, ואי אפשר להבין את דרכיו יתברך, כמו כן בהכרח שיהיה קשה קושיות על הצדיק, כי הוא מתדמה אליו יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' נ"ב), אבל אשרי מי שאין לו קושיות, רק מקבל הכל באמונה פשוטה, ובתמימות ובפשיטות גמור, ואז יהיה נשפע עליו שפע גדול ברוחניות ובגשמיות, ולא יחסר לו שום דבר כלל, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את ענין המ"ב מסעות שנסעו עם ישראל במדבר, וכמו שכתוב (במדבר ל"ג) **אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן וגו'**, ויש להבין למה דקדקה התורה לכתוב **"ביד משה ואהרן"** בענין המסעות, שלכאורה עיקר נסיעתם תמיד היתה על פי ענני הכבוד שהראו להם את דרך נסיעתם? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי במשך מ"ב מסעות אלו ראו בחוש את קיום דברי רביז"ל הנ"ל בענין התגלות הצדיק, שהנה במקום אחד נתגלה להם אור הצדיק על ידי משה רבינו ואהרן הכהן בגילוי נורא מאד, וכולם ראו מהם אותות ומופתים נוראים, כמו בעת יציאת מצרים, והנה במקום שני, כבר נחשך אצלם אור הצדיק, וכולם דיברו עליהם ואמרו, (שמות י"ד) **המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר וגו'**, וכן אחר כך, הנה קרע להם משה רבינו את הים, וראו גילוי שכינה, והנה הגיעו למרה (שמות מ"ו) וילונו העם על משה לאמר מה גשתי, וכן הנה העלה להם את הבאר עם מים לשתיים, והנה אמרו (שמות מ"ז) **מי יתן מותינו ביד ה' בארץ מצרים בשכתינו על סיר הבשר וגו'**, וכן היה תמיד, שבמקום אחד נתגלה אור הצדיק, ובמקום שני נחשך אצלם, וזה היה עיקר ניסיונם תמיד, להחזיק באמונה יתירה ולא לשאול שום קושיות וספיקות על הנהגת הצדיק, רק להאמין שהכל לטובתם הנצחית, למען הביא אותם אל ארץ ישראל, ולבנות להם את בית המקדש, ולכן בודאי כל המ"ב מסעות הם **"ביד משה ואהרן"**, כי העיקר למצוא בכל מקום את אור הצדיק השורה שם, וזהו הנסיון והבחירה של כל אדם בכל דור ודור, כי כל המ"ב מסעות עוברים על כל אדם במשך ימי חייו, כמובא בספרים הקדושים, עד שזוכה להגיע אל המנוחה ואל הנחלה, ולהתקרב אליו יתברך באמת, ולכן צריכין להתחזק באמונה יתירה, אפילו כשאנו רואה את פירסום הצדיק בגילוי רב, ואם הוא מכוסה באיזה מקום בכמה מיני כיסויים והסתרות, לא יקשה זאת בעיניו כלל, אלא יידע נאמנה שגם שם הצדיק משקה שרשי האילן ומשפיע כל מיני השפעות טובות, ועל ידי זה יזכה סוף כל סוף להתקרב אל הצדיק באמת, ולקבל ממנו שפע רב, והשם יתברך יוכיניו להיות

מקורבים אל צדיקים אמיתיים באמת, ולקבל מהם אורם הגדול, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכלל בו לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת מטות - מסעי ה'תש"ם

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהבנים שנחלפו דף ש' עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, וְהִלְכוּ לָהֶם וְהָיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְכָּם, וְהָיוּ מְתַאֲוִים מְאֹד לְמִצַּא אֵיזָה חֵיָה אוּ בְהֶמָּה לְנִסּוֹת אֶת הַפְּלִי הַנַּ"ל אִם תּוּכַל לְנַגֵּן פַּנּוּ"ל, כי הכלי הוא ההתקרבות אל הצדיק האמת, שיכול להפוך אפילו חיה ובהמה אל בריה אחרת לגמרי, כי בן אדם שאין לו דעת להכיר את הקדוש ברוך הוא, הוא רק חיה בדמות אדם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), וכן בן אדם שמדמה לעצמו דמיונות של הבל, ואינו חי עם המציאות של החיים, הוא כמו בהמה שיש לה כח המדמה חזק מאד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה), וההתקרבות אל הצדיק, יכול להפוך אפילו חיה או בהמה כזו אל בריה אחרת לגמרי, עד שינגן את הניגון הנפלא של אמונה ובטחון אל השם יתברך, כי אצל הצדיק נמצא ניגון כזה של אמונה, שיכול להעלות אפילו הנשמות הכי ירודות והכי נפולות אל שורשם העליון, בבחינת (שיר השירים ד') תבואי תשורי מראש אמנה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב), כי יש בני אדם שהם כחיות טורפות ממש, ומוכנים לדרוס ולטרוף אחרים להנאתם ולצרכם, ולפעמים הם עוד יותר גרועים מחיות, כי חיה לא ידרוס ויטרוף רק כשהוא רעב, אבל בני אדם כאלו מוכנים לטרוף אחרים על שום דבר ממש, וכמו הכלב שהוא עז נפש ביותר, וישתולל ויצעק על לא דבר ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה ל"א סי' ח') כלב אחד נובח וכולם מתקבצים ונובחים על חנם, והוא פלא, למה ינבחו כלבים אחרים שלא הפריעו להם כלל, אלא זהו עזות הכלבים, שצועקים על חנם, על לא דבר ממש, וכן הוא בעלי המחלקות, שעל פי רוב אינם מכירים כלל את מי שהם חולקים עליו, רק אחד מתחיל לנבוח, וכולם נובחים אחריו, ואפילו חיה כזו יכולים לתקן על ידי ההתקרבות אל הצדיק, כי הצדיק יש לו לימודים כאלו שיכולים להכניס דעת בבני אדם, עד שיוציא אותם מבחינת חיה

ולעשות אותם כגדר בני אדם ממש.

וכן יש בני אדם שהם כמו בהמה, שכל היום יושבים ומדמים לעצמם דמיונות של הבל, ואינם חיים עם המציאות כלל, והם כמו בהמה היושבת כל היום בשדה, ואוכלת עשבים, ומדמינת לעצמה דמיונות של הבל, כן רוב בני אדם יש להם כל מיני חלומות ודמיונות מה יהיה עם החיים שלהם, זה מדמיין שיהיה עשיר גדול ויהיה לו הרבה עבדים ופועלים, וזה מדמיין לעצמו שיהיה איש מכובד, וכולם ירוצו אחריו, כל אחד ואחד חי עם הדמיונות שלו, והם כמו ילדים קטנים, שמשחקים במשחקים שלהם, זה עושה עצמו רבי לומד עם תלמידים, זה עושה עצמו שוטר תופס גנבים, זה משחק עם הרכב הקטן שלו, וזה משחק עם הבית של חול שלו, וכן הוא אצל אנשים מבוגרים, כל אחד מדמיין לעצמו דמיון אחר, ובמקום לשחק עם רכב קטן על הרצפה, הוא משחק עם רכב גדול על הרחוב, ובמקום לבנות בית של חול, הוא בונה בית של לבנים, אבל הכל משחק ודמיון גדול, כי עיקר מציאות החיים הוא רק להכיר את הקדוש ברוך הוא, ולינצל כל יום ויום בהרבה טוב אמיתי ונצחי, ורק הנשאר לאדם בידו נקרא מציאות, שאם ביום הזה חטף פרק משניות ודף גמרא והלכה בשולחן ערוך וכו', זה נקרא שהוא חי עם המציאות, וכן אם התפלל התפילות בכוונה, והתבודד עצמו עמו יתברך, זה נקרא שהוא חי עם המציאות, אבל אם עבר היום בכל מיני תוכניות ודמיונות של הבל, הרי לא פעל כלום, והוא כמו בהמה בעלמא, ואפילו עם כל זאת, יש כלי אצל הצדיק שיכול להפוך בהמה כזו אל בן אדם, ולהכניס בו מציאות החיים, שיתחיל לעשות לעצמו חשבון הנפש בכל יום ויום איך למלאות אותו, ולזוהר שלא יעבור היום בלא כלום, ולכן היה הבן מלך כוסף מאד למצוא איזה חיה או בהמה לנסות עליו הכלי הנפלא הזה, ולראות איך הצדיק יכול להפוך אותו לבן אדם ממש.

אָךְ עֲדִין לֹא הָיוּ רוֹאִים שׁוֹם מִיַּן חַיָּה, כִּי שָׁם סָבִיב לְמִשְׁכַּן הַצְּדִיק, בְּעַמְקֵי הַיַּעַר רְחוֹק מִן הַיִּיְשׁוּב וּמִבְּנֵי אָדָם הַרְוּדִפִּים אַחֲרֵי הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה, עַדִּין לֹא מִצְאוּ חַיָּה כְּזוֹ, אֲבָל אַחֲר־כֵּן בָּאוּ יוֹתֵר לְשִׁשְׁב וּמִצְאוּ אֵיזָה בְּהֵמָה, כִּי בַתּוֹךְ הַיִּיְשׁוּב שִׁשׁוּרָה שָׁם כָּל מִינֵי דְמִיוֹנוֹת הַבֵּל, שָׁם מִצְוֵי מֵאֵד בַּהֲמוֹת כְּאֵלוֹ שְׁחֹק אֲצֵלָם כַּח הַמְדַמָּה, וְעַלִּיו הָיוּ יְכוּלִים לְנַסּוֹת אֶת הַכֹּלִי הַנִּפְלֵא הַזֶּה, וְהִגִּיתוּ תְּפִלָּה עָלֶיהָ וְהִתְחִילָה לְנַגֵּן פִּנ"ל, כִּי זֶהוּ עוֹצֵם מַעֲלַת הַהִתְקַרְבוֹת אֶל הַצְּדִיק, שְׁנוֹתָן לְאָדָם מוֹחַ אַחֲרַת לְגִמְרֵי, וּפּוֹתַח אֶת עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל עַל מִצְיֹאוֹת הַחַיִּים, וְאִזּוּ מִתְחִיל לְשִׁיר הַנִּיגוֹן הַנִּפְלֵא אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, שֶׁהוּא שִׁיר שֶׁל תּוֹרָה וְשִׁיר שֶׁל תְּפִילָה, עַד שֶׁנִּהְפֶּךְ לְאָדָם אַחֲרַת לְגִמְרֵי, וְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ יִזְכִּינוּ לְהִיּוֹת מְקוֹרְבִים אֶל צְדִיקִים אֱמִיתִים בְּאַמְתָּ, וּלְקַבֵּל מֵהֶם לִיְמוּדֵם הַנִּפְלֵא, עַדִּי נֹזְכָה לְהִיּוֹת דְּבוֹק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּאַמְתָּ וּלְחַיּוֹת חַיִּים וְטוֹבִים וְנִצְחִים בּוֹה וּבְבֹא לְנִצְחָה, אֲמֵן

סעודה שלישית פרשת מטות - מסעי ה'תש"ם

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיכר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביו"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ל"ח, המדבר מהנהגת הצדיק האמת עם תלמידיו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביו"ל אומר, לפעמים הגדול הולך ונוסע להקטן, ולפעמים להפך דהיינו שלפעמים הצדיק נוסע על המדינה, ומאיר להתלמידים, ולפעמים התלמידים באים אצלו, ודע, שזאת הבחינה היא גדולה, דהיינו פשהגדול נוסע להקטן, זאת הבחינה היא גדולה ביותר, כי זה ששט שהקטן צריך לבוא להגדול, פי הוא צריך לקבל ממנו, אך לפעמים אורו של הגדול הוא גדול מאד מאד, עד שאי אפשר להקטן לקבל מן הגדול במקומו מחמת רבוי האור הגדול מאד, על-כן מכרח הגדול להוריד ולהכניע עצמו אצל הקטן ולילך אחריו, כדי שעל-ידי-זה יתמעט ויתגשם האור קצת, כדי שיוכל הקטן לקבלו, נמצא פשהגדול צריך לילך להקטן, זהו מגודל עצם מעלתו מאד פנ"ל, ומשה רבנו, עליו השלום, היה גדול במעלה כל-כף, עד שאפלו לפני גדולים היה צריך להקטין עצמו ולהראות הכנעה נגדם כמו שכתוב (במדבר י"ב): "והאיש משה ענו מאד מפל האדם" וכו' הינו אף-על-פי שגם הם היו גדולים מאד, כגון יהושע ואהרן, עם כל זה היה משה רבנו, עליו השלום, במעלה גדולה ועצומה מאד, עד שהכרח להקטין עצמו ולהכניע עצמו נגדם, כדי שיוכלו לקבל אורו פנ"ל, וזה בחינת (מגלה לא): 'בכל מקום שאתה מוצא גדלותו, שם אתה מוצא ענותנותו', שבכל מקום שיש גדלות ביותר, שם צריך ענוה וקטנות, כדי שיוכלו לקבל האור פנ"ל, והנה פשהקטן בא לפני הגדול כדי לקבל ממנו, ואזי הגדול מאיר בו ועקר הדבר לעשות ממחין דקטנות מחין דגדלות, דהיינו להאיר בהקטן, להגדיל דעתו, שיתגדל מקטנותו ויהיה נעשה גדול, דהיינו שייבוא למחין דגדלות, שזהו בחינת המתקה, ולפעמים מאיר בו על-ידי הארת פנים ונתמות, שמאיר לו פניו בפנים ששוקאת, אנפין גהירין, ולפעמים אינו יכול לקבל על-ידי-זה, והוא בבחינת: 'אעא דלא דליק, מבטשין לה', שצריך להאיר בו על-ידי יסורין שצריך ליסרו ולבזותו, כדי לביטל אותו שיוכל לקבל, ודע, פי אף-על-פי שהגדול צריך להוריד עצמו ולביטל עצמו קצת מגדלותו,

פְּדֵי שְׂיֹכֵל הַקָּטָן לְקַבֵּל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵין נִחְשָׁב זֶה הַגֵּרֵעוֹן וְהַהֶפְסֵד שֶׁל הַגְּדוֹל, שְׂצָרִיךְ לְבַטֵּל אוֹרוֹ לְפִי שְׁעָה, כְּנֶגֶד הַתְּקוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּהַקָּטָן, שֶׁהוּא מְתַקְּנוֹ וּמַגְדִּילוֹ כִּי בְטוֹל וְקַטְנוֹת הַגְּדוֹל הוּא רַק לְפִי שְׁעָה וְאַחַר-כֵּן חוֹזֵר לְמַעַלְתּוֹ, וְהוּא מְתַקֵּן וּמַגְדִּיל אֶת הַקָּטָן לְגַמְרֵי וְכו', עֵינַי שֵׁם כֹּל זֶה בְּדַבְרֵי רַבֵּיז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה ברור, שעיקר תקוות האדם בחיים חיותו עלי אדמות, שיזכה להתקרב אל הצדיק האמת שיקרב אותו אל הקדוש ברוך הוא, כי האדם בעצמו נולד עם שכל קטן מאד, בחינת קטנות המוחין, וכל מוחו ודעתו מונח בתוך גשמיות עולם הזה והבליו, כי מה שרואה לפני עיניו הגשמיים, זה מה שנכנס בשכלו ובדעתו, וקשה לו מאד להעלות ולהוציא עצמו מזה, אבל הצדיקים האמיתיים שטרחו ויגעו כל ימיהם בעבודת השם יתברך, הם כבר זכו למוחין דגדלות, היינו שהמוח שלהם דבוק במקום אחר לגמרי, כי הם רואים הרוחניות והפנימיות של כל דבר, וסותמים עיניהם מחיזו דהאי עלמא לגמרי, והם מכירים היטיב איך שכל הבריאה כולה הוא לבוש אחד גדול לגבי אור האין סוף ברוך הוא, ודומם צומח חי מדבר הכל עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ועוצם מעלה זו אי אפשר להסביר ולתאר כלל, והוא לכל אחד ואחד כפום דמשער בלביה, כי הצדיק האמת הוא כדוגמת הבעטליר (הקבצן) העוור המובא בסיפורי מעשיות (מעשה י"ג מיום ראשון), שנראה כמו סומא, כי אין לו שום הסתכלות בזה העולם, אבל באמת יש לו ראייה יפה מאד, והזכרון שלו מגיע אפילו לפני ירידת נשמתו לזה העולם, למעלה מנפשין רוחין ונשמתין וכו' עיין שם, כי כשאדם עובד ומייגע ימים ושנים להכיר את הקדוש ברוך הוא, סוף כל סוף הוא זוכה להכלל בו יתברך לגמרי, ואין לפני מראה עיניו רק אמתת מציאותו יתברך לבד, והנה כל זה נקרא מוחין דגדלות, ועיקר עבודת האדם להתקרב אל צדיק כזה שיאיר בו מוחין דגדלות, ויתחיל להעלות אותו מן הקטנות שלו, עד שיאיר בו אורו יתברך, ויחיה חיים טובים ונצחיים באמת.

והנה בענין ההתקרבות אל הצדיק, על פי רוב האדם צריך למסור נפשו לנסוע אל הצדיק, ולבטל עצמו לפניו, עד שיקבל ממנו אורו הגדול, כי הוא מוכרח לשבור את ישותו ואת גיאותו, לפני שיזכה שיאיר בו אור הצדיק, אבל לפעמים אורו של הצדיק כל כך גדול במקומו, עד שאי אפשר להקטן לקבל אור גדול כזה כמו שהוא, כי ריבוי האור היה מעוור את עיניו לגמרי, ולא היה מקבל ממנו כלום, ולכן הצדיק מוכרח להוריד עצמו ולנסוע אליו, ולהאיר לו במקומו הנמוך את אורו יתברך, ועל ידי זה יזכה לקבל ממנו, ויש להצדיק כל מיני חכמות איך הוא עושה את זה, איך שמקטין ומלביש את עצמו לפני התלמיד, ומתנהג לפניו בהנהגה פשוטה, עד שנדמה להתלמיד שהוא חבירו, ובדרך זה הוא מכניס בו אהבת התורה ויראת שמים, ומעלה אותו ממוחין

דקטנות למוחין הגדלות, ואף על פי שלעת עתה זה קצת ירידה ובלבלול להצדיק, שצריך להוריד ולבלבל את עצמו מעוצם דביקותו, אבל אין זה נחשב כלום כפי התיקון שהוא מתקן בתוך התלמיד, כי הביטול שלו הוא רק לפי שעה, אבל אחר כך הוא חוזר למעלתו העליונה, ביתר שאת וביתר עז, והתיקון שהוא מתקן בתוך התלמיד הוא תיקון גמור, כי מעלה אותו ממוחין דקטנות למוחין גדלות.

ומגלה לנו רביז"ל, שזה היה עוצם מעלת משה רבינו עליו השלום, שהיה יכול להקטין את עצמו לפני כל בריה, בבחינת (במדבר י"ב) והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, כי מחמת עוצם מעלתו הרמה, היה צריך להקטין את עצמו אפילו לפני גדולים, כמו אהרן ויהושע, כדי שיוכלו לקבל את אורו הגדול, וזה היה עיקר מסירת נפשו כל ימי חייו, להאיר הארת אלקות בתוך כל נשמות ישראל, בבחינת (שמות י"ט) מן החר אל העם, עד שאפילו שפחה על הים ראתה מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי ושאר כל הנביאים, כי מחמת עוצם גדולת המנהיג שהוא משה רבינו עליו השלום, היה יכול להכניס השגות אלקות אפילו בפחות שבפחותים, אפילו בשפחה ממש (ליקושי מוהר"ן חלק ב' ס' ל"ט), רק לפעמים התלמידים היו צריכין לבא אליו, ולפעמים היה הוא בא אל התלמידים, הכל לפי ההשגה שהיה צריך להכניס בהם באותו העת, ועל ידי זה הכניס הארת אלקות בתוך כולם, והעלה אותם ממוחין דקטנות למוחין גדלות.

נמצא שזה עיקר עבודת האדם, למסור נפשו להתקרב אל הצדיק ולקבל ממנו באיזה אופן שיהיה, מצד אחד ימסור נפשו לנסוע את הצדיק ולבטל עצמו מלפניו כדי לקבל את אורו במקומו כפי יכולתו, ומצד שני יקבל את אור הצדיק כשהצדיק בא אליו, ולהבין שהצדיק מוריד עצמו אליו כדי להכניס בו השגות אלקות, ויהיה כל תנועה ותנועה שלו חשוב ויקר בעיניו, עד שימשיך עליו אורו הגדול, ויזכה לצאת ממוחין דקטנות למוחין גדלות ולהתדבק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את ענין המ"ב מסעות שנסעו בני ישראל במדבר, וכמו שכתוב (במדבר ל"ג) ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם, וכבר דיקדקו המפרשים מהו שינוי הלשון מתחילת הפסוק לסופו, שבתחילה כתיב "מוצאייהם למסעיהם", ולבסוף כתיב "מסעיהם למוצאייהם"? והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש לומר בטוב טעם ודעת, שמרומז כאן שני הדרכים שנגשמות ישראל מקבלין מן הצדיק האמת, אחד, כשהם נוסעים אל הצדיק, ושני, כשהצדיק נוסע אליהם, וזהו ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה', היינו הדרך הראשון, שהיו "מוצאים" הארת אלקותו יתברך על ידי "מסעיהם", היינו על ידי שהיו נוסעים אל הצדיק, וקירבו את עצמם אל משה רבינו ללמוד דבר ה', ואלה מסעיהם למוצאייהם, היינו הדרך השני

שהצדיק היה "נוסע" אליהם, ומאיר להם אלקותו יתברך עד שיהיה "מצוי" לכל אחד ואחד, אפילו לשפחה על הים, כי מוכרחים לשני דרכים אלו כדי לקבל אור הצדיק בשלימות, ודייקא על ידי שניהם ביחד זוכים להשיג השגות אלקות באמת.

וחזר וקושר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לענינא דיומא, ענינא דבין המצרים, בקשר עליון וחזק מאד, כי הנה מובא בשולחן ערוך (אורח חיים סימן תכ"ח סעיף ח) שמשבעה עשר בתמוז ואילך, מפטירין ג' דפורענותא, וז' דנחמתא, היינו שלש הפטורות שמדברים מחורבן בית המקדש, ואחר כך ז' הפטורות שמדברים מנחמת הגאולה, עיין שם, ויש לדקדק למה נחלקו דייקא לג' וז' אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש להבין את הענין מאד, כי הנה עיקר שלימות האדם לצאת ממוחין דקטנות למוחין דגדלות, ולהאיר על עצמו אורו יתברך האין סוף, והנה עיקר חורבן בית המקדש הוא ענין חורבן בית המוחין (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ג), שמוח האדם נחרב רחמנא ליצלן, ואינו זוכה להשיג השגות אלקות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל"ג.) כל מי שאין בו דיעה כאילו נחרב בית המקדש בימיו, כי כפי שאדם זוכה להכניס בדעתו מוחין דגדלות שהם השגות אלקות, כן נבנה אצלו בית המקדש, והוא חי חיים מעין הגאולה ממש, והנה ידוע מכתבי האריז"ל ומספרי קבלה, שהמוחין נחלקין לשלשה, כתר חכמה בינה, והמדות נחלקין לשבעה, חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות, והנה בשלש שבועות אלו של בין המצרים, אנחנו מאוננין ומקוננין על חורבן בית המקדש, שהוא חורבן בית המוחין, שנחרבו כל השלשה מוחין קדושים, ובמקום מוחין דגדלות, לראות את אורו יתברך האין סוף מכל דבר, נחשכו כל המאורות, ונפלנו אל מוחין דקטנות, ולא רואין כלום, ועיקר תקוותינו על ידי התקרבות לצדיקים, שאצלם מאיר השלש מוחין בשלימות, והם יאירו בנו ממוחם הגדול, ואז נהפוך את שלש שבועות אלו לימים גבוהים מאד, וכמובא בספרים הקדושים (עיין ספר הקדוש עבודת ישראל פרשת מסעי) שדייקא ג' שבועות ימים מסוגלים מאד להתקרב אל השם יתברך, וביותר כג' שבתות אלו שהם מכוונים נגד השלש רגלים, פסח שבועות סוכות (כמובא בליקוטי הלכות), וזה נעשה על ידי אחד משני בחינות הנ"ל, או שאנחנו נוסעים אליהם או שהם נוסעים אלינו, וכל זה מרומז בדברי רביז"ל הנ"ל "ועקר הדבר לעשות ממחין דקטנות מחין דגדלות, דהינו להאיר בהקטן, להגדיל דעתו, שיתגדל מקטנותו ויהיה נעשה גדול, דהינו שיבוא למחין דגדלות, שזהו בחינת המתקה, ולפעמים מאיר בו על-ידי הארת פנים ונחמות, שמאיר לו פניו בפנים ששחקות, אנפין גהירין, ולפעמים אינו יכול לקבל על-ידי-זה, והוא בבחינת: 'אעא דלא דליק, מבטשין לה', שצריך להאיר בו על-ידי יסורין שצריך ליסרו ולבזותו, כדי לבטל אותו שיוכל לקבל", עיין שם, כי בימים אלו אנחנו עוסקים בענין ההמתקה, להמתיק כל הדינים מעלינו ומעל כל ישראל, שגרמו חורבן בית המקדש, כי בוודאי כוונת השם

יתברך רק לטובה, ומה שנחרב הבית המקדש בעוונותינו הרבים, הוא בבחינת 'אָעָא דְלֵא דְלִיק, מְבַטְשִׁין לֵיה', עץ שלא מקבל האור, מכתשין אותו לחתיכות קטנות עד שנתלה בו האור, שזהו בחינת חורבן בית המקדש, שלא יכולנו לקבל את האור במקומו, ועכשיו אנחנו צריכין להתקרב אל הצדיקים ולקבל את דבריהם הקדושים שהם מאירים לנו הארת פניהם ונחמות, הן על ידי שאנחנו נוסעים אליהם, והן על ידי שהם נוסעים אלינו, שעל ידי זה חוזרים ומתקנין הג' מוחין קדושים, והו' מדות קדושות, שהם הג' שבועות של בין המצרים, ואחר כך הו' דנחמתא הבאים אחריהם, כי בהם אנחנו עוסקים לבנות את בית המקדש שהוא בית המוחין, ולהתנחם על ידיהם מכל הצרות, והבן, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל צדיקים אמיתיים באמת, ויתהפך לנו ימים אלו לששון ולשמחה, עדי נזכה לראות בשמחתן של ישראל ובבנין בית המקדש במהרה בימינו, אמן ואמן.

